

[Stinus]

med at få etableret en atomvåbenfri zone i Norden. Det er et område, som også optager det radikale venstre meget, og det er et område, hvor det radikale venstre er parat til at gå adskilligt længere end det danske socialdemokrati – det sagde vi under debatten den 2. maj 1984 – og også længere end det norske arbejderparti. Det norske arbejderparti har jo ikke erklæret sig parat til at gå særlig langt; det fremgik også af stortingsdebatten. I indstillingen fra den norske udenrigskomite heder det, som det allerede er blevet citeret her i dag af hr. Lasse Budtz, men jeg vil gerne nævne det en gang til: »... i et muligt fremtidigt mønster af aftalte og kontrollerbare ordninger i Europa med tillidskabende tiltag, eventuelle udtyndingszoner, nedtrapning af eksisterende kernevåbenlagre kan en nordisk atomvåbenfri zone indgå som led i en større europæisk sammenhæng og i et mønster, hvorigennem vi opnår nedtrapning, balance og gensidighed gennem aftaler mellem Øst og Vest. En atomvåbenfri zone vil i en sådan sammenhæng kunne være et bidrag i et mønster af begrænsninger og tilbageholdenhed med opretholdelse af sikkerheden og ligevægten mellem de to alliancer.«

Er det ikke andet end det, socialdemokratiet i Danmark vil?

Statsministeren havde et andet citat fra indstillingen fra den norske udenrigskomite, og jeg citerer:

»Komiteen vil gå ind for, at Norge gennemfører et aktivt analytisk og forberedende arbejde med sigte på at skabe et grundlag, som kan gøre en atomvåbenfri zone i nordisk område til en aktuel mulighed. I dette arbejde må der være kontakt med vore allierede og med vore nordiske nabolande.«

Jeg er sikker på, at et endda meget stort flertal i folketinget vil kunne tilslutte sig disse synspunkter. Det har statsministeren jo allerede gjort, og det er kun godt, men der er intet overraskende eller epokegørende i det og derfor absolut ingen grund til de fanfarer, vi har hørt også i dag fra socialdemokratiets side. Men naturligvis skal vi da glæde os over enhver udvikling, som kan bringe virkeliggørelsen af en atomvåbenfri zone i Norden nærmere.

(Kort bemærkning).

Lasse Budtz (S):

Jeg erindrer ikke, at jeg har fremført nogen fanfare, og jeg erkender, at jeg måske har nøjedes med ét eller to små trut, men jeg er sandelig taknemlig for selv små bevægelser i en så alvorlig sag, og det er jo altså en kendsgerning, at den norske konservative regering i lang tid har blokeret fuldstændigt og aldeles for en udvikling i denne sag. Denne udvikling og denne blokering er ikke helt så entydigt længere.

Men i stortingsmeldingen er der jo også tale om en positiv holdning til en fastfrysning, om en positiv holdning til en europæisk korridor, og det synes jeg måske hr. Stinus skulle være opmærksom på. Jeg er lidt bekymret ved den radikale holdning, som den kommer til udtryk i hr. Stinus' udtalelser, for det minder mig lidt om det, vi har set på talrige andre områder: så snart vi nærmer os en realisering af noget, så smutter de radikale.

Men vi kan klare det meget enkelt, hvis de radikale ikke ønsker at smutte i denne sag, hvis de radikale virkelig ønsker at demonstrere, at de vil være med, for så foreslår jeg, at de radikale kommer herop og tilkendegiver, at de gerne vil stemme for den dagsorden, som er foreslået af SF og VS, for det er der jo handling i; det er rent konkret. Kom op og fortæl os, at de radikale gerne vil stemme for det forslag til motiveret dagsorden, SF og VS har fremsat!

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg vil prøve at koncentrere mig lidt om den indenrigspolitiske situation, det håber jeg at tinget vil tilgive midt i denne udenrigspolitiske debat.

Skattetrykket sætter nye rekorder i år. Den offentlige gæld vokser. Renteudgifterne i forbindelse med vores gæld vokser tilsvarende. Arbejdsløsheden er større end nogen sinde, og regeringen fortsætter med sin forøgelse af skatter og afgifter. Vi er kraftigt på vej mod rentedøden, fordi statens renteudgifter vokser og vokser, så der til sidst – og det varer ikke længe – ikke vil være plads på budgettet til de mest nødvendige sociale udgifter og udgifter, der kan holde et minimum af offentlig service i gang.

Statsministeren og hans regering ligger imidlertid, som de selv har redet. Regeringen har knyttet sig så stærkt til de radikale, at